Havonta jelentkező sorozatunkban régi mikrofilmekről digitalizált folyóiratainkból szemezgetünk Önöknek. Egy-egy érdekes cikk erejéig visszarepülünk a múltba, hogy felidézzük, miről írtak a lapok évtizedekkel ezelőtt.
A teljes gyűjtemény és további érdekességek elérhetőek online archívumunkban.
Böngésszen bátran honlapunkon!

Nógrádi Lapok és Honti Híradó 1873. július 27. 1. évfolyam 30. szám p.1.

Az 1873-as bécsi világkiállítás (Weltausstellung 1873) volt az első olyan világkiállítás, amelyet egy német ajkú országban, az Osztrák–Magyar Monarchia fővárosában rendeztek meg.

Helyszín és időpont: A bécsi Práterben tartották, 1873. május 1. és november 2. között.

Mottó: „A kiállító Ausztria meghívja az egész földkerekséget!”

Magyarország kormányzati szinten ösztönözte a vármegyéket a részvételre, hogy bemutassák a helyi ipart, mezőgazdaságot és kultúrát.

Nógrád vármegye is ott volt a bécsi világkiállításon, méghozzá kiemelkedő regionális sikerekkel.

BÉCSI LEVÉL.

Július 20.

Ki a világtárlat megtekintésére jön Bécsbe, első nap elkábul, a másodikon kimerül s csak a harmadik, negyedik napon nyeri meg azon nyugodtságot, mely már időt is enged a pihenésre, nem űz lázas sietséggel egy helyről a másikra, nem készteti fáradt lábaidat 8 órai folytonos mozgásra, s eltűri, ha kissé tovább pihensz is a Stajer leányok barátságos körében, részletesebb vizsgálat alá véve festői öltözetüket, egy-két pajkos szót váltva velük, míg az általuk felszolgált jéghideg pilsenivel felhevült bensődöt kihűtheted.

Ki ennyi időt sem tölt Bécsben, az csak szép álmait szaporítja egygyel, melynek képei elmosódnak s csakis az élénkebb részletek emléke marad meg fenn egy ideig. Nem is lehet másként, a látottak roppant tömegét csak felületesen is emlékbe vésni csak hoszabb munkája lehet, melyet meg nehezít a hullámzó tömegek tompa zúgása, néhol a gépek moraja. Mintha a bábeli torony nyelvzavara ismétlődnék modern kiadásban. Melletted egy pár komoly angol tesz rövid megjegyzéseket, fogai közt eresztve ki fukaran a szót, tovább egy könnyű vérű franczia nő közli piquans megjegyzését kisérőjével elég hangosan, majd egy porosz arrogánsan lágyított hangja vonja magára figyelmedet, most közbe furakodik egy csevegő olasz s hadanázva kezével

kiséri sebesen ejtett szavait, s midőn mindezek magadra hagynak, magyar szó üti meg füleidet, s te önkénytelenül oda fordulsz és oly áhítattal hallgatod, mintha évek óta nem hallottad volna, ismerősöket igyekszel bennük felfedezni, s megfigyeled dialektusokat – vajjon mely tájról hozta fel őket jó sorsuk. Ha pedig a magyar osztályban vagy, kétszeresen figyelsz minden szóra, vajjon mint nyilatkoznak a külföldiek, jól esik látnod mint érdeklődnek, szívesen utba igazitod ha kérdeznek, sőt még ha nem kérdeznek is, csakhogy emeld a nemzeted iránti elismerést, elmosolyodol, midőn a honvédcsoportot kitömött magyar mágnásokként mutatja be érdemes családjának egy müncheni serfőző és sietsz tévedését helyreigazitani, s elmondod, hogy már vagy 200 ezer ilyen katonája van a magyarnak, azon kis különbséggel, hogy azok mind élnek. A serfőző pietással hallgatja szavaidat s te meg vagy elégedve magaddal. – Hiába az a kis nemzeti hiúság már vérünkben van s jól van ez így. Ha látja az ember, mint igyekszenek a nagy nemzetek is minél inkább érvényesíteni magukat a műveltség e nagy versenyterén, kétszeresen érzi szükségét, hogy mi is kitelhetőleg vegyünk részt e nemes küzdelemben. Egyébiránt nem is maradtunk el, a magyar osztály kiváló díszére válik nemzetünknek, a terménykiállítás pedig az első helyek egyikét biztosítja számunkra e részben az európai nemzetcsaládban. A gazdasági gépek szintén elvitázhatlanul tanuskodnak haladottságunkról, s nem csekély mérvben költék fel a külföld figyelmét, s noha az amerikai és angol gépek messze túlhaladják nagyszerűségben a mieinket, mégis nem egy magyar találmány fog meghonosodni a gépek emlitett anyaföldén is. Szóval nemzeti önérzetünket nem sértik a világtárlaton szerzett tapasztalatok, s törekvésünk biztositja irányunkban a külföld rokonszenvét.

Megis tapsolták tegnap az operaházban a magyar tánczot, daczára az uralkodó jelenvoltának, amely alkalmakkor a tapsvihart mindig mérsékli az etiquette, – én ugyan élek a gyanúperrel, hogy a tüntetésszerű taps többnyire a magyar tenyerek tevékenységének volt szüleménye, de ez nem csökkenti a hatást, mert nem minden ember szőrszálhasogató. A huszár egyenruhában megjelent vürtenbergi király is nagy érdekkel nézte a nemzeti szallagos – ballerinákat. –

Szóval kezdünk divatba jönni, csakhogy a divat nagyon állhatatlan.

Talán, a divat okozza azt is, hogy oly sokan keresik fel a magyar csárdát, mely csak annyiban hasonlít névrokonaihoz, hogy szalmafedelű, de nem hiszem, hogy a divat hatalma állandóvá is tegye a látogatókat, elég ott egyszer ebédelni, hogy többé kerülje az ember. Arról megvagyok győződve, hogy a gulyáshust nem fogja megkedveltetni a külfölddel, furcsa megjegyzéseket tett reá a többi közt egy mellettem ülő hanoveri, akivel megismerkedvén, néhány órát töltöttem, s beszélvén neki az uralkodó drágaságról, megfogta karomat s elvezetett a Kostballeba, hol tizenöt krajczárért egy adag fagylaltot tányérostól s kanalastól együtt adnak, mindketten

igyekeztünk részesülni e hallatlan olcsóság áldásában, zsebre tettük a kanalat és táczát, majd jó lesz, otthon a gyerekeknek – megenni. –

Igen meglepett, hogy e Kosthallében magyar borok után eredmény nélkül kérdezősködtem A kérdezősködésről jut eszembe a bécsiek szívessége, mely jelenleg határt nem ismer, azt hinné az ember, hogy francziák közt van, a krachot már feledik s Bécs arczulata hasonlít azon emberéhez, ki Haupttreffert csinált, fel is ér ez egy kis ternoval sokakra nézve, kik mesterileg tudják kizsákmányolni a helyzetet, én nem veszem tőlök rosz néven, mert meg vagyok róla győződve, csak azért teszik, hogy minél élénkebb s tartósabb legyen nálunk emlékük. –

– s. – r.